

Константин Величков
Непризнанный герой

Поклон, долино теб Морачка,
поклон на твоите орли,
поклон на тебе, кръв юначка,
коя прослави тез скали!

Два деня бяха се минали
и само страшни лешове
за спомен бяха там оставили
от толкоз люти боеве.

Едно дете красиво, мило,
без страх сред мъртвите тела,
стоеше жалостно, унило,
самичко до една скала.

– Дете, в туй място диво, жално,
де чуи се само страшний глас
на хищни птици, тъй печално
защо стоиш във тоя час?

Баща ли плачеш, или братя,
паднали тука в грозен бой?
И паметта им мила, свята
влече те в страшний тоз усой?

Ил близък някой твой роднина
ти чул си, че е хванат роб,
и търсиш, давно в таз долина
намериш неговия гроб? –

Въз нас очите си издигна
детето и каза с мил глас:
– Беда неносна ме постигна,
но за това не плача аз.

Ний можем си видя земята
превърната на прах и гроб,
но нивга няма във борбата
да падне черногорец – роб.

Баща ми в Дуга си проправи

през цяла турска орда път
и паметта му ще се слави,
юнак дор има на светът.

Паднаха двамата ми братя
юнашки на Морачкий бой,
намериха им тук телата,
покрити с врагове безброй.

Но срамно пушките им зеят
сега на голата стена,
ножовете им в прах тъпеят;
ръка ги мъжка не вдигна.

А люта още е войната
и Черна гора все е в плам,
всъду се веят знамената:
от нази няма никой там. –

Чело наведе тук детето,
сълза в очи му затрептя;
прибави жалостно: „Сърцето
го мерят днес по възрастта.

Наследих сам аз тая слава,
но всякъде до днешен ден
ответ горчив ми всеки дава,
че тежка ѝ пушката за мен.“

КРАЙ

Източник: Словото
Набиране: Гергана Стойчева

Публикация

К. Величков. Съчинения в пет тома. Подбор и редакция: Илия Тодоров. Български писател, С. 1986

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/6324>]